Ні, не спогад це, не ілюзія,
Не солодкий то плід уяви.
Знов закляклий стою у лузі я
І мене облягають трави.

Півсторіччя… Либонь півсвіту я
Облітав, обійшов, об'їхав,
І не віриться, що відвідую
Рідний край — мої горе й втіху.

Ні, не сон і не мрія — ось воно,
Тут родитись мені судилось:
Рідне Моспине! Бідне Моспине!
Знов очам моїм ти відкрилось.

Ніби тут не таке було тоді,
Де дитинства мого довкілля:
Береги Грузької болотяні
Облягло бридко-чорне зілля.

А була ж і глибокою й чистою,
Пили воду ми незіпсуту…
Чи ж на мості з калини вистою,
Де калюжа мулу й мазуту?

Таки вистою! Зір заплющу я
І бодай лише на хвилину
У дитинства купіль цілющую
З калинового мосту порину…